

i Ze sborových akcí

Út	1. 5.	14:30	koncert (K. Hollis-soprán, T. Hanzlíček-kytara)
Čt	3. 5.	19:00	schůzka hospodářské komise
Ne	6. 5.	9:30	bohoslužby, Mikuláš Vymětal
Čt	10. 5.	19:00	schůze staršovstva
Ne	13. 5.	9:30	bohoslužby s křtem, Pavel Kalus
Út	15. 5.	19:00	ekumenická biblická hodina (J. Beneš)
Ne	20. 5.	9:30	bohoslužby, VP, Petr Sláma
Pá	25. 5.		Noc kostelů
Ne	27. 5.	9:30	bohoslužby, Matěj Cháb
Ne	3. 6.	9:30	bohoslužby, Tabita Landová
Út	5. 6.	14:30	koncert nejen pro starší věkem (Studenti smyčcového oddělení Pražské konzervatoře)
Ne	10. 6.	9:30	bohoslužby, Jakub Malý
Po	11. 6.	19:00	schůzka hospodářské komise
Ne	17. 6.	9:30	bohoslužby, VP, Matěj Cháb
Út	19. 6.	19:00	ekumenická biblická hodina (J. Beneš)
Ne	24. 6.	9:30	bohoslužby, Pavel Kalus

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangelnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Trubači oslavili 10 let od založení Consonare z.s. v Třebenicích

Obsah

Nenavrátil se ke mně s prázdnou	2
Abychom se změnil	4
Nuž Bohu děkujeme	5
Boží slovo	5

Nenavráť se ke mně s prázdnou

Kázání Hany Ducho 4.3.2018 na Vinohradech

Iz 55, 10–11

Spustí-li se lijavec nebo padá-li sníh z nebe, nevrací se zpátky, nýbrž zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou, takže vydává símě tomu, kdo rozsívá, a chléb tomu, kdo jí. Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nenavráť se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.

Milí přátelé v Kristu,

Boží slovo je jako **děšť**. Děšť je důležitý pro přírodu. Přináší vláhu. A je důležitý i pro nás, pro lidi, pro zemědělství a potravu. Někdo má děšť rád. Rád pozoruje děšť za oknem. Někdo má rád procházky v dešti. Děšť je pro nás důležitý, protože přináší vláhu, vodu. A voda znamená život.

Boží slovo je jako **děšť**, vzkazuje Bůh skrze proroka Izajáše. A vzkazuje to ve chvíli, kdy jsou Izraelci vyprahlí. Jsou v babylonském zajetí, které trvá už desítky let. Někteří se už vrátili do země zpátky. Ale spousta z nich je ještě v exilu. Doufali v konečnou záchranu. Ale pořád to nebere konce. A teď pochybují. Skutečně se vrátíme? Má nás Hospodin ještě vůbec rád? Platí jeho slovo? Pochybnost přerostla v rezignaci.

Co je to **rezignace**? Je to stav, kdy člověk přestane doufat v dobrý cíl svého života. Přestane věřit, že se něco opravdu může změnit k dobrému. Že jeho život má nějaký smysl. Už se mu ani nechce modlit, prosit Pána Boha, protože to už stejně nemá cenu. . . A tak se jen tak plahočí, nemá motivaci k plnému životu. Nemá

sílu sám od sebe něco dobrého dělat. Rezignace je jakási celková únava. Je to duševní i duchovní vyprahlost. Vyprahlost víry, naděje a lásky.

Zažili jste to někdy? Dovedly vás pochybnosti až do stavu takovéto **rezignace**? Myslím, že k tomu nemusíme být nutně odvedeni do zajetí, abychom se v takovém rozpoložení ocitli.

Stačí dlouhodobé problémy v práci, v manželství, stačí dlouhodobá nespokojenost se společenskými událostmi. Stačí špatná diagnóza u lékaře nás nebo někoho, koho máme rádi. . . Když se naše situace dlouho nelepší, pochybujeme: Má mě Pán Bůh ještě rád? Ví o mně? Cítíme se ztraceni, opuštěni a na tyto otázky si odpovíme smutným vlašným „ne“. Už nic nemá cenu! – Toto mi přijde jako těžký duševní a duchovní stav.

Jak z toho ven?

Spustí-li se lijavec nebo padá-li sníh z nebe, nevrátí se zpátky. . . Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nenavráť se ke mně s prázdnou. . .

Představme si, že se do vyprahlosti spustí lijavec. Najednou začne pršet. Zem začne v takovou chvíli jinak vonět, jakoby se zaradovala a znovu se nadechla. Když do naší vyprahlosti přijde vláha, naše srdce se zaraduje, pookřeje, ožije. Lidé s Bohem prožili mnohokrát, že dal vláhu jejich vyprahlosti. A nyní je přes Izajáše ujišťuje: *když dám vláhu, neberu ji zpět.*

A tak je tomu i s Božím slovem.

Do vyprahlosti, do rezignace Izraelců, ale také do těch našich vyprahlostí a rezignací, padá Boží slovo jako děšť. Tak

ve mně všechno vzbouřilo. Nezachovám se přece stejně, jako se v kritické situaci, když Ježíše soudili, zachoval apoštol Petr! To nikdy ne!

Bez ohledu na možné následky jsem té soudružce tedy odpověděl: „Víte, byl jsem tak vychován a stále jsem věřící.“

Soudružka v té chvíli zalapala po dechu, zaklapla desky, které měla před sebou rozložené a řekla: „To stačí, můžeš odejít.“ Rychle jsem z místnosti odešel a za okamžik mi sdělili, že se moje přihláška zamítá. V tu chvíli mi doslova spadl kámen ze srdce. Styděl bych se dodnes, kdybych se tehdy zachoval jinak.

Zástupce šéfredaktora, který tam byl se mnou jako doprovod, se pak na zpáteční cestě netajil svými obavami, jak tohle všechno dopadne.

A následky?

Druhý den o mém pohovoru již věděla celá televize. Jak jsem se dozvěděl, probírali to na všech možných stranických schůzích. Ale kupodivu nijak nahlas. Myslím, že jsem v té době členy strany, zcela nepřipravené na takovou situaci, naprosto zaskočil. Všechno šlo nakonec nějak do ztracena – v té době jsem také externě působil jako učitel ve Střední škole filmové a televizní, která ale

stejně svou činnost končila, a přednášel jsem na FAMU – speciál, která vychovávala zahraniční studenty. Mé působení tam po „vydařeném“ pohovoru s koncem školního roku zaniklo, ale po pracovní stránce se mé postavení v ČST nijak nezměnilo. Naopak, měl jsem dojem, že v různých jednáních a situacích jsou moje názory brány s větší pozorností, než tomu bylo dříve. Na dokreslení situace – po jedné poradě, která se konala pár dní po této příhodě u ředitele výroby pražského studia, vyzval předsedající ředitel, starší než já, všechny přítomné: „Můžete odejít, ale zůstane tu soudruh (to bylo v té době obvyklé i pro nestraníky) Kubánek.“ Když všichni odešli, zůstali jsme sami dva a on mě vyzval, abych přisedl blíž. A pak mě požádal, abych mu celou příhodu popsal i já sám. Řekl jsem mu vše zcela na rovinu. A on to zakončil slovy: „No jo, evangelíci, to jsou tvrdé palice“. Od těch dob se mi s ním jednalo vždy velmi dobře a řekl bych, že se z nás stali v jistém slova smyslu i přátelé.

Zpětně jsem si pak uvědomil, že jsem v té chvíli asi zaslechl něco jako hlas Boží. A děkuji Bohu za to dodnes, nemusím se nijak stydět a ani nic zapírat nebo to mlčky tajit.

Petr Kubánek

možřejmě komunistická, vehementně snažila zasahovat do našeho života i činnosti. Každá redakce v televizi měla tři základní složky pracovníků. Jednak „dramaturgii“, jejíž činností bylo naplňování základní strategie Ideově tematického plánu, což prakticky znamenalo přípravu scénářů a témat k realizaci. Potom to byla složka „realizace“, ve které byli sdružení režiséři a kameramani a všichni jejich asistenti a pomocníci. A třetí složkou byla „produkce“, která to vše dávala dohromady po stránce praktického zajišťování výroby a celkové organizace práce. Každá redakce měla v té době „vedení“, které vedl po stránce ideové šéfredaktor a byli v něm i jednotliví vedoucí pracovníci. Po stránce organizační a výrobní redakci vedl vedoucí výroby.

V těch letech to v naší redakci vypadalo tak, že většina členů, především těch hlavních v dramaturgii a realizaci, byli lidé, kteří ve většině případů nebyli komunisté z přesvědčení, ale byli, jak jsme říkali „u komunistů“. To se projevilo později v roce 1989, kdy naprostá většina z nich z KSČ velmi rychle vystoupila. Nebyla to lehká doba a stranická příslušnost těchto pracovníků byla de facto nepsanou podmínkou jejich zaměstnání.

Nechtěně tolerovanou výjimkou byla produkce – z jejich pracovníků nebyl ve straně nikdo, ani jeden, včetně mě, jako vedoucího. To bylo komunistům samozřejmě stálým trnem v oku.

V době normalizace byl činěn nátlak, především na vedoucí pracovníky, aby byli členy strany. A nebylo snadné se takového nátlaku nějak čestně zbavit. V té době nebylo možné říct na rovinu, že být členem KSČ být nechci. To by mohlo takového člověka existenčně ohrozit. A pokud měl rodinu, která byla na něm exis-

tenčně závislá, bylo to o to těžší.

Pohovor

Asi od roku 1981–2 jsem se do hledáčku komunistů dostal i já. Měl jsem v té době již tři děti, a tak nebylo snadné před nabídkami členství pomocí nejrůznějších výmluv unikat. Nebyl jsem v té době v tomto směru žádný velký hrdina, přesto se mi podařilo snad tři roky těmto nabídkám odolávat. Nakonec jsem ale podlehl a stal jsem se kandidátem na členství ve straně. Tato fáze byla, obvykle po roční lhůtě, završena tím, že se kandidát stal skutečným členem KSČ. Tak tomu mělo být i u mě. Na závěrečný pohovor jsem byl pozván na stranický sekretariát v Praze 4. Součástí přihlášky bylo i napsání životopisu. V návodu, jak životopis napsat, bylo uvedeno i to, že se má uchazeč výslovně vyjádřit k otázce případného náboženského přesvědčení.

Po neustále protahované lhůtě jsem životopis k tomuto účelu napsal i já. Ovšem k otázce náboženského přesvědčení, případně víry, jsem se nijak nevyjádřil, přešel jsem to mlčením. To ovšem neuniklo starší soudružce, která komisi při pohovoru vedla. Je možné, že ji někdo předem upozornil, to nevím a vědět jsem ani nechtěl. Výsledkem ale bylo, že se mě po chvíli zeptala přímo: „Soudruhu, ty jsi v tom svém životopisu nenapsal nic o tom, jaký je tvůj vztah k náboženství a podobným otázkám.“ Slyším to dnes stejně tak, jako by to bylo včera.

V tu ránu jsem uslyšel i jiný hlas. Jako by stál někdo přímo za mnou a řekl mi: „Petře, než kohout zakokrhá, třikrát mě zradíš.“ Vím, že biblický citát tak, jak je uveden v Bibli Kralické, nepoužívá slovo „zradíš“, ale „zapřeš“. A v ten okamžik se

jako se nevrací déšť zpátky do nebe, ale vsakuje se do země a činí ji úrodnou, tak se nevrací Boží slovo zpátky k Bohu, ale něco zde na zemi vykoná. Boží slovo platí! Bůh slíbil, že se Izraelci vrátí, že je zachrání a že znovu obnoví slávu Jeruzaléma. A to platí.

Boží slovo vlévá Život. A to tehdy, kdy to třeba už vůbec nečekáme, kdy už jsme všechno vzdali. Naše rezignace a jakákoli vyprahlost není Boží vyprahlostí. Tam, kde končí moje možnosti a představy o dobrém životě, tam začíná jednat sám Bůh.

Déšť zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou, takže vydává símě tomu, kdo rozsívá, a chléb tomu, kdo jí. . . moje slovo se ke mně nenavrací s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.

Déšť umožňuje zemi být plodnou. Vlaha umožní rostlinám vydat jejich plody a ovoce. Tak působí Boží slovo na nás. Jeho vlaha v nás probouzí život, abychom mohli vydat ovoce. Aby náš život byl opravdu žitý a plodný. . . Boží slovo není jen slovem. Je činem, událostí, skutečným děním. Díky Božímu slovu žijeme život v jeho plnosti.

Jak se Boží slovo může projevit ve všedním životě?

Třeba tehdy, když čteme něco v bibli a najednou víme, že ten příběh je o nás. Když nám je zrcadlem, kritickým ale pravdivým. A díky tomu začneme něco měnit ve svém životě. Nebo zakusíme, že nás Bůh miluje i přesto, že nejsme perfektní. Že je s námi i v bolestech, problémech, pochybnostech.

Nebo když dobré věci ve svém životě nevnímáme jako náhody a samozřejmosti. Ale jako Boží dary a umíme za ně Pánu Bohu poděkovat.

Boží slovo se děje tehdy, když si vzájemně odpustíme s někým, s kým jsme si ublížili.

Anebo tehdy, když jsem na dně a někdo blízký je se mnou, drží mě za ruku. Nebo naopak, když já jsem s ním. Když se zkrátka my sami snažíme být vládou, deštěm pro druhé lidi v jejich nouzi.

Boží slovo je jako déšť. A každý z nás jsme **půdou**, zeminou, do které déšť padá.

V prvním čtení jsme slyšeli podobnoství o **rozsévači**. Ježíš zde navazuje na Hospodinův výrok z Izajáše. Nepřirovnává Boží slovo k dešti, ale k zrnům. A soustředí se na půdu. Její kvalitu. Tedy naši schopnost a připravenost Boží slovo přijmout. Boží slovo přichází. To nikdo nemůže změnit ani ovlivnit. Ale jak se na zemi „uchytí“, jak se zúročí, to záleží na každém člověku, jestli Boží slovo zaslechne a přijme. Tohle dodává Ježíš k Izajášovi.

Rosévač rosévá zrna. Při rosévání padne většina zrn do dobré půdy. Ale některá padnou do půdy podél cesty, jiná na skalnatou půdu a jiná mezi trní, bodláci.

Půdou má Ježíš na mysli nás, naše **srdce**. Srdce může být stejně jako udusaná půda tvrdé, zavřené. Lidé s tímto srdcem jsou nedotknutelní.

Skála s tenkou vrstvou půdy charakterizuje lidské srdce sice otevřené, ale taky nestálé. To je, když člověku chybí pevné zakořenění, když není nohama na zemi.

Lidské srdce může být prorostlé trním, bodlácím. Tedy starostmi, stresem, zraněními a křivdami. Když člověk žije jenom starostmi, dusí ho to, nemá vnitřní sílu pro život z Božího slova.

A pak je tu i dobrá půda, do které

zrno padne a vydá úrodu. Některé sto, šedesát nebo třicet zrn. Dobrá půda je symbolem pro srdce otevřené, přijímající. Pro člověka ochotného se také o své srdce, nitro starat. Ztišením, modlitbou, meditací. Vláhou Božího slova.

Každý si smíme položit otázku? **Jakou jsem půdou?** Udusanou a neprodyšnou; skalnatou bez pevného zakotvení; jsem půdou plnou bodláčí, starostí a starých křivd anebo tou dobrou?

Možná od každé trochu. Možná někdy takovou, jindy zase jinou. . . Smíme být k sobě sama upřímní, smíme sobě i Pánu Bohu svůj stav přiznat. A smíme toužit po tom být dobrou půdou. Věřím,

že v srdci každého z nás kus nebo aspoň kousek té dobré půdy je. Přeju Vám i sobě, abychom jí uměli věnovat pozornost. A abychom s vděčností a radostí přijímali vláhu Božího slova.

Pane, toužíme po tvém slovu jako žíznivý člověk po dešti. Děkujeme, že nám svůj déšť slibuješ a dáváš. Jsí s námi ve svém slově, které nás oživuje. Díky, že nás oživuješ ve chvílích, kdy to nejvíc potřebujeme. Ve chvílích rezignace a únavy. Toužíme po tvém slovu. Toužíme být dobrou půdou. Věříme, že k nám najeď cestu, i přes naši tvrdost, nestálost i starosti. Amen.

Abychom se změnil

Modlitba Waltera Brueggemanna

Svatý Bože,
v této vzácné chvíli se odmlčujeme a shromažďujeme se k slyšení tvého slova.
A proto se odpoutáváme od svých pracovních povinností
a od svých hravých fantazií;
od svých zahlcujících úzkostí, jež nás zaplavují.
od svých ctižádostí tak tuze silných.

Osvobod' nás v tuto chvíli od všeho, co rozptyluje,
abychom se soustředili k naslouchání,
abychom uslyšeli,
abychom se změnil.
Amen.

(překlad Pavel Filipi)

Nuž Bohu děkujeme

Nedávno jsem někde viděla kreslený vtip s názvem Nebeská kancelář: na stole je telefon a dvě hromádky papírů k vyřízení. Ta první je pořádně veliká a stojí u ní nápis „Prosby“. Ve druhé jsou pouhé tři papíry s nápisem „Díky“.

Není to vlastně vtip a není to ani nic nového. Přesto mi utkvěl v mysli a často si ho připomenu. Rádi se modlíme k Pánu Bohu, když si nevíme rady, něco se nám nebo našim blízkým děje, když jsme nešťastní, nespokojení. Méně na něj myslíme, když se radujeme z vlastních úspěchů a všeho dobrého, co nás i naše blízké potkalo a potkává. Vděčnost Pánu Bohu přitom člověka naplňuje – děkování za

splněné prosby, za život, za lidi, kteří nás mají rádi, za to, za co jsme ani neprosili, a přesto je nám dáno. Protože nic z toho jsme si nezasloužili. Ale i ve chvílích, kdy se cítíme špatně, protože se ukázalo, že nám něco nejde či něco neumíme, že jsme něco spletli nebo pokazili a byli za hlupáky, je osvobozující děkovat Bohu. Děkovat mu za to, že on je podstatou našeho života, a tak nejsme závislí na vlastních výkonech a úspěších, nejsme závislí sami na sobě. Děkovat za to, že se nemusíme brát příliš vážně, protože vážně bere On nás.

jaš

Boží slovo

V neděli 4.3.2018 nám ve Vinohradském sboru ČCE posloužila působivým kázáním mladá sympatická farářka Hana Ducho, t. č. na mateřské dovolené, dříve působící v šumperském sboru ČCE. Při svém kázání se také zmínila o „Božím slovu“. Říkala něco v tom smyslu, že Boží slovo není „jen“ slovem. Je činem, událostí, skutečným děním.

Po bohoslužbách jsme se jako obvykle sešli nahoře v prvním patře na kus řeči a na kávičku. Sestra farářka Ducho si přisedla k nám ke stolu a trochu jsme si povídali. Po chvíli k ní přistoupil Filip Krupička s dotazem, který byl zřejmě inspirován jejím kázáním. Ptal se jí, jak člověk pozná, že slyšel Boží slovo.

V tu chvíli jsem si vzpomněl na svou zkušenost, která se mi přihodila někdy

v roce 1985–6. Dovolte, abych se o ni s vámi podělil.

Práce v televizi

V těch letech jsem pracoval v České televizi ve funkci vedoucího výroby. Práce se mi líbila a měl jsem ji rád. Vedoucího výroby jsem dělal v Hlavní redakci hudebního vysílání, a jak název redakce napovídá, předmětem naší výroby a tvorby byla hudba – převážně tzv. „vážná hudba“. To mělo v těch nelehkých dobách velkou výhodu – hudba je, až na drobné nuance, pořád stejná. Dobrá, nebo špatná. Nepodléhá ideologickým změnám ani žádnému politickému diktátu.

Přesto se „strana“, v té době sa-